SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 15. | Redaktör och utgifvare: FRANS J. HUSS. Telefon: Brunkeberg 14 97. | NORDISKT MUSIKBLAD. Stockholm den 17 Okt. 1905. | Expedition: Kammakaregatan 6. Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre. Annonspris 20 öre pr petitrad. | 25:e Årg.

Arthur Hartmann
och
Ernesto Consolo.

I slutet af januari detta år konserterade i Musikaliska akademien en konstnärsduo, som för första gången framträdde för vår musikpublik. Obekanta, och utan någon reklam, spelade den för en publik, som var rätt ringa till antalet, men som alltmer elektricerades af deras prestationer. Konstnärerna voro violinisten Arthur Hartmann och pianisten Ernesto Consolo. Stockholmstidningarne innehöllo dagen derpå enhälligt berömmande kritik öfver konserten. Vi må anföra ett par yttranden om konsertgifvarna af tvenne våra ansedda musikreferenter. Den ene säger följande: »En ny tvillingsstjärnbild blänkte fram i går afton på Stockholms musikaliska hemisfär. Dioskurerna hette denna gång Arthur Hartmann och Ernesto Consolo. De ha kommit helt stilla; de vilja tydligen utan reklamens hjälp gälla för hvad de kunna. Sitt bästa bjöd hr Hartmann i Vieuxtemps' D-moll-konsert, der första satsens dubbelgrepp och flageoletter spelades så, att de alls ej gjorde intryck af svårigheter, och framför allt religioso-adagiot framfördes så strömmande välljudsrikt, att tonens storhet tycktes icke komma från muskelverksamhet, utan direkt från sinnelaget». Om pianisten säges det: »I hr Consolo fann man en pianist med det mest spenstiga anslag och ypperligt sångbar ton, dertill en gedigen teknik, som satte honom i stånd att med stor klarhet och styrka spela den stora fugan till Bachs och Liszts bearbetade fantasi och fuga för orgel i G-moll. En så bra utbildad vensterhand hör till det ovanliga». Den andre kritikern säger: »Hr Hartmann är en violinist med en sällsynt skimrande ren, själfull och förfinad ton och en teknik, som med alla dessa egenskaper förenar en briljant, nästan likgiltig säkerhet. Hvad han kunde visade han bäst Vieuxtemps' D-moll-konsert. Likaså framträdde hr Consolo som en pianist af utpräglad individuell begåfning. Hans anslag är präktigt, osentimentalt, rent af nyktert, men klangskönt och fylldt af en eld, som förträffligt passade de nummer, han valt. Hans utförande af Liszts transkription af Bachs stora orgelfuga i G-moll, »fugornas drottning», var verkligen värdt att höra och likaså den muntra och kvicka capricen af Scarlatti, efter hvilken applåderna framtvungo ett extranummer, Griegs »Bröllopsdag på Troldhaugen».

Äfver hr Hartmann nödgades af det rika bifallet bjuda på extranummer.

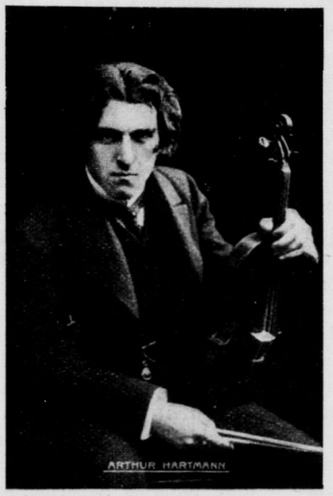

Arthur Hartmann.

Ernesto Consolo.

Ett förnyadt konserterande då var en allmän önskan, men konstnärerna försvunno lika hastigt som de kommit. Emellertid har nu denna önskan gått i fullbordan och vi meddela därför i dagens nummer deras porträtt och de knappa notiser om dem, som stå oss till buds.

Arthur Hartmann är till börden ungrare, men nu bosatt i Berlin, der han åtnjuter stort anseende ej blott såsom en af nutidens förnämsta violinvirtuoser, utan äfven såsom lärare och kvartettspelare. I sistnämnda egenskap har han nyligen bildat en stråkkvartett, hvari han sjelf spelar första violin, hrr D. Visanska, Jacques Gibbs och Anton Hecking resp. 2:a violin, alt och violoncell. Hr Hartmann har äfven uppträdt som författare och har skrifvit en uppsats om Bachs Chaconne, hvilken bär vittne om grundligt studium och som väckt mycken uppmärksamhet inom musikvärlden. Under sin nu börjande skandinaviska turné kommer hr Hartmann att spela bl. a. denna Chaconne samt dessutom Bachs E-dur-konsert och en ny skotsk violinkonsert af den bekante engelske, i Skottland födde kompositören Mackenzie, ett verk, som har till titel »Pibrosch» (Rhapsodi, Capris, Dans), Namnet tillhör egentligen ett fornskotskt musikstycke med variationer för säckpipa.

Ernesto Consolo är född i London af italienska föräldrar. Han har studerat musik i Rom och särskildt piano för Sgambati samt i Leipzig för Reinecke, hvarjemte han också varit elev af Anton Rubinstein. Sin egentliga debut som pianovirtuos gjorde han i London vid Filharmoniska sällskapets konsert i slutet af april 1903, då han skördade stort bifall. Sedan dess har han som pianist firat triumfer i åtskilliga Europas förnämsta städer. Under tiden mellan sina konsertresor bor han med de sina i Lugano (Schweiz), residerande i sin eleganta »Villa Consolo».

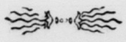

Siegfried.

Musikdrama af Richard Wagner.

Textinnehåll:

Personerna: Siegfried, Mime, Vandraren, Alberich, Fafner, Erda, Brünnhilde.

Första akten. Första scenen. Mime och Siegfried. — En klipphåla i skogen. Dvärgen Mime, hamrande på ett svärd, klagar, att hans möda är fåfäng »den gosse, för hvilken jag smider svärdet, skall bryta det itu som en barnleksak». Siegfried, i vild skogsdräkt, bärande ett silfverhorn i en kedja, inkommer hastigt. Han har tämt en björn, som han ledande i ett bastrep muntert drifver framför sig. Förskräckt söker Mime skydd bakom städet. Siegfried skrattar åt hans förfäran och låter björnen löpa till skogs, hvarpå han frågar Mime om svärdet är smidt. Det är färdigt och Mime räcker honom det. Sedan Siegfried pröfvat det slår han det i stycken på städet utropande: »Der har du bitarne, eländige stympare; jag skulle ha slagit sönder det på din egen skalle!» Mime viker förskräckt tillbaka, förebrående honom hans otacksamhet, och går sedan efter mat åt honom; men då han sedan räcker den åt Siegfried, slår denne kärlet med maten ur hans hand. Harmset klagar nu Mime: »Detta är då kärlekens lön af dig, som jag uppfostrat och gifvit kläder, mat och dryck . . .!» Siegfried svarar: »Mycket har du lärt mig men det icke hur jag skall kunna fördraga dig . . . Alla djur, träd och fåglar och fisken i bäcken värderar jag mer än dig.» Han känner sig dock dragen till Mimes håla, och nu fordrar han bifligt att af Mime få veta hvem som är hans far och mor. Då Mime förklarar den frågan onödig, rusar Siegfried fram och fattar honom om strupen, fordrande att få veta det. Lösslappt berättar nu Mime att han en dag i vilda skogen funnit en kvinna med ett nyfödt barn i skötet. Han hjälpte henne så godt han kunde men hon dog strax därefter och barnet, Siegfried, togs då om hand af honom. På Siegfrieds fråga om han visste moderns namn, erinrade sig Mime att hon hette Sieglinde; om hans far sade hon endast att han blifvit dödad, men från honom hade hon till sonen den hälsningen: »När du blir vuxen, väntar jag dig!»

Då Siegfried frågar om han kan ge ett bevis på att han talar sanning, tager han efter någon besinning fram två stycken af ett sönderbrutet svärd. »Detta», sade han, »gaf mig din moder. Din fader förde det i handen då han stupade. Det är allt hvad jag fått till lön för att jag vårdat dig!» Siegfried mottager hänförd svärdsbitarna, utropande: »Dessa stycken skall du smida åt mig, då svingar jag mitt rätta svärd.» Efter befallning, att redan denna dag svärdet skall vara färdigt, och med förklaring att han nu, då Mime ej är hans far, skall ge sig ut i vida världen och aldrig återvända till Mimes håla skyndar Siegfried ut. Mime vill återkalla honom, men då han ej vänder tillbaka, sätter sig Mime vid städet, klagande öfver det svåra arbete han nu måste utföra, hopsmidandet af gudasvärdet Nothung.

Andra scenen. Mime och Vandraren. — Under det Mime sitter hopfallen vid städet inträder Wotan, hvilken som »vandrare» genomströfvat världen. Han hälsar högtidligt på Mime, som tager emot honom föga gästvänligt. Vandraren erbjuder honom visdom till lön, men Mime är nöjd med den visdom han eger och visar bort gästen. Vandraren tager dock plats vid härden och sätter sitt hufvud i pant vid en visdomstäflan dem emellan. Mime får ställa tre frågor på honom, och kan Wotan ej besvara dem har han förbrutit sitt hufvud. Mime frågar då först: hvilket släkte bor i jordens djup? Svaret blir Nibelungarne; sedan: hvilket släkte bor på jordens rygg? Svaret: jättesläktet; sist: hvilket släkte bor på molntäckta höjderna? svaret: gudasläktet. Sedan dessa frågor rätt besvarats är turen för Mime att svara på Wotans frågor. Den första är: Mot hvilket släkte har Wotan handlat sämst? Mime svarar: Välsungarne och anför Siegmunds och Sieglindes öden; andra frågan är: hvilket svärd skall Siegfried svinga för att döda Fafner? Svaret blir: Nothung; tredje frågan är: hvem skall hopsmida styckena af Nothung? Denna fråga gör Mime förtviflad och svarslös. Wotan förklarar då: »endast den, som fruktan aldrig känt, kan smida Nothung nytt», och afstående från att taga Mimes hufvud lemnar han honom, skrattande åt hans förfäran.

Tredje scenen. Mime och Siegfried. — På den förut något dunkla scenen intränger hastigt från skogen ett starkt sken. Mime blir ytterligare förskräckt, troende att Fafner med sitt eldsprutande gap kommer framrusande att uppsluka honom. Men det är Siegfried som nu kommer hem uppstämmande sin vandringssång. Sökande och slutligen påträffande Mime, utropar nu ynglingen: »Smider du nu mitt svärd?» Mime, som af skräck knappt kan tala, är nu viss på att Wotan syftat på Siegfried och inser att han endast genom att lära Siegfried känna fruktan kan rädda sitt hufvud. Han yttrar nu till honom: »Följ du mig blott, jag vet en ohygglig orm. — Fafner lär dig att frukta.» Siegfried yrkar emellertid på att Mime genast skall svetsa ihop hans svärd. Då den darrande dvärgen tillstår att han ej kan det, tager Siegfried svärdsstyckena och filar sönder dem till spån samt sätter blåsbälgen i gång. »Hej, Mime, hör på,» utropar Siegfried, »hvad heter svärdet som jag till spånor späntat?» Mime svarar: »Nothung kallas det, så din moder det benämnde». Siegfried, som kastat spånorna i degeln, uppstämmer nu sin mäktiga »smidessång» under arbetet. Mime hittar då på att laga till en dryck, hvarmed han ämnar döfva Siegfried, när denne dödat Fafner, för att sedan dräpa honom och vinna ringen och skatten, hvarpå Fafner rufvar. Siegfried har nu smidit svärdet, som han svänger öfver sitt hufvud, och klyfver dermed städet. Mime faller omkull af förfäran.

Andra akten. Första scenen. Alberich, Vandraren (Fafners röst). — I skogen är det natt. Vid en svag ljusning skönjes Alberich, som grubblande håller vakt vid Nidhålan, Fafners bo. Det ljusnar något och Vandraren träder ut ur den mörka skogen. Förbittrad störtar Nibelungen Alberich mot

sin dödsfiende, troende honom vilja, såsom han sjelf, när Fafner är dräpt, komma åt ringen. Wotan lugnar honom och råder Alberich att söka vinna ringen genom att afvända faran från Fafner. Denne svarar blott: »På rofvet i ro låt mig rufva». Wotan skyndar ut skrattande åt det misslyckade försöket. Alberich drager sig undan i en bergklyfta. Vid tilltagande ljusning ser man en stor lind, resande sig på en kulle i scenens midt, och vid dess fot porlar en källa, kringvuxen af vass. I bakgrunden visar sig drakhålans mörka öppning.

Andra scenen. Siegfried och Mime (Fafner). Ynglingen och dvärgen träda in. Det är här den förre skall söka lära känna fruktan. Nu eller aldrig ansr Mime det kan ske, och han skildrar drakens gap och giftet som han sprutar. Siegfried frågar, oförfärad, om draken har ett hjerta, beläget som hos andra djur. Då Mime bejakar detta, utropar ynglingen: »Då drifver jag Nothung i drakhjertat in — är detta hvad du kallar fruktan?» Mime går, rådande Siegfried att vänta här.

Glad öfver att vara fri från Mimes förhatliga sällskap, sträcker Siegfried ut sig under linden, snart försjunken i drömmar. Han får då höra en fågel uppstämma sina drillar. Uppmärksamt lyssnar han till denna sång, som han ej hört förut i skogen. Gripen af lust att förstå fågelns »ljufva joller» skyndar han till vattnet och skär af ett vassrör till en pipa, hvarmed han söker härma fågeln. Dvärgen har sagt att man kan lära sig förstå fåglalåt, och kanske har denna fågel något att förtälja om hans moder. Han lyckas dock ej med pipan utan bortkastar den och griper till sitt horn, hvarpå han nu blåser en skogsmelodi. Emellertid släpar sig Fafner, draken eller lindormen, ut ur hålan och närmar sig långsamt. Ett stönande ljud kommer Siegfried att vända sig om, och stum af förvåning stirrar han på odjuret, som är honom nu helt nära. Siegfried brister ut i skratt och frågar Fafner om han kan lära honom fruktan. Draken öppnar sitt stora eldsprutande gap, men Siegfried lyckas stöta svärdet i hans hjärta. Då han rycker det ur den döende draken sprutar blod ur såret och bränner hans finger, hvarpå han för det till munnen och suger ut blodet. I detsamma får han höra skogsfågelns sång. Han tycker sig förstå den och förnimmer sedan tydligt fågelns råd att gå in i hålan och gripa till sig tarnhjelm och ring, hvarmed han kan vinna herraväldet öfver världen. Då Siegfried gått in i hålan, smyger sig Mime fram och stöter på Alberich; deras träta afbrytes när Siegfried framträder med tarnhjelmen vid bältet och ringen på fingret, hvarpå de försvinna hvar i sin klyfta. Fågelstämman varnar Siegfried för den trolöse Mime, och då denne närmar sig honom, bjudande honom dryckeshornet med läskedrycken, sträcker Siegfried honom till jorden med ett svärdshugg. Alberichs hånskratt ljuder mellan klipporna. Siegfried kastar den döde Mime ned i hålan och vältrar drakens kropp framför ingången. Han söker nu skugga under träden. I sin ensamhet vänder han sig till fågeln och begär råd. Denna sjunger nu om Brünnhilde, som han skall väcka i hennes eldomgifna sal för att få till brud. Glad springer Siegfried upp och fågeln flyger långsamt bort för att visa honom vägen till Brünnhildeklippan, som ligger vid gränsen af den stora skog, der Fafner hade sitt tillhåll.

Tredje akten. Brünnhilde-klippan. Första scenen. Vandraren och Erda. — Vid foten af klippan framträder under åska och blixt Vandraren (= Wotan), frammanande Erda, urvalan. Denna visar sig i en klipphåla, belyst af en blåaktig dager. Då Wotan vädjar till hennes vishet, hänvisar hon honom till deras barn, Brünnhilde, och sjunker åter ned i jordens djup. Knappt har hon försvunnit, förrän Wotan får se sonsonen närma sig. — Andra scenen. Vandraren. Siegfried. — Vägledd af skogsfågeln inträder Siegfried, men fågeln flyger bort, sedan han fört honom till berget. Då han söker finna vägen dit upp, träffar han på en gammal man i fotsid mantel och bredskyggig hatt, djupt neddragen. Stödd mot ett långt spjut, spärrar han vägen för Siegfried, frågande honom, hvart han ämnar sig. Siegfrid svarar frimodigt på alla mannens frågor, men förlorar slutligen tålamodet. »Kan du visa mig vägen», säger han, »så gör det, annars håll munnen på dig. Så länge jag lefvat, har alltid en gubbe stått mig i vägen». Då han tränger närmare in på Vandraren, väcks slutligen gudens vrede; han förbjuder honom att draga vidare, skildrande den trolleld, som skyddar klippan. Då Siegfrid ånyo hotar den gamle, sträcker Wotan sitt spjut mot honom, sägande: »I spillror sprang en gång ditt stolta stål för gudens spjut, som spillrar det på nytt!» — »Min faders fiende», utropar Siegfried; fann jag då dig här! Härligt då honom jag hämnas skall?» Under en förfärlig åskknall hugger Siegfried med Nothung Wotans spjut i stycken och guden försvinner.

Tredje scenen. Siegfried. Brünnhilde. Under häftigt tilltagande ljus ha eldskyar sänkt sig öfver bakgrunden och hela scenen är ett haf af lågor. — »Ha, härliga glöd!» utropar Siegfried, »nu står mig vägen öppen att bada i eld!» Scenens eldskyar upplösa sig i en rosenfärgad morgondimma, hvarur småningom Brünnhildeklippans spets träder fram, med den höga gran, i hvars skugga valkyrian sofver, vapenklädd och täckt af skölden, liksom i slutet af »Valkyrian». Siegfried stiger öfver klippan in på scenen och ser sig länge förvånad omkring. I granskogens rand ser han en häst sofva; snart fängslas hans blick af den lysande rustningen vid granens fot, och då han går närmare ser han, som han tycker, en sofvande man. Med sitt svärd skär han upp brynjan i bägge sidorna, och då han i stället för en man får se en kvinna i hvit dräkt, förvirras han och känner nu den rysning och fruktan, som han hittills förgäfves sökt lära sig. Slutligen tager han mod till sig, böjer sig ned och trycker en lång kyss på hennes läppar. Brünnhilde reser sig långsamt och sträcker hänryckt armarne mot himlen, djupt innandes den friska luften. Då Siegfried sedan besvarat hennes fråga, hvem hjälten är, som väckt henne, prisar hon gudarne och den sköna världen samt försäkrar Siegfried om sin kärlek. Men då den eldige ynglingen ej förstår hennes tal om den frie hjälte, för hvilken hon kämpat och straffats, och börjar glömma sin nyss närda fruktan, gripes hon af ångest och blygsel. Den jungfruliga skyggheten understödes af gudinnans fasa för att offra sin helighet och som dödlig kvinna följa en makes herskarbud. Ynglingens okonstlade och förtroendefulla hidelse besegrar slutligen hennes motstånd. Brünnhilde bjuder farväl åt Valhalls strålande värld med dess gudomlighet, och under utropet: »Strålande kärlek, leende död!» störta de i hvarandras armar.

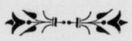

Musikpressen.

Alfr. Lundquists hof-musikhandel har utgifvit.

För sång och guitarr.

50 *Bellmansmelodier med fullständig text.* Accompagnementet för guitarr eller guitarr-stämd luta, arrangeradt af Carolina Grundström. H. I och II, kompl., à 2 kron.

Af Fredmans Epistlar förekomma i dessa häften 32 och af Fredmans Sånger 20. Arrangementet synes vara enkelt och praktiskt för instrumentet och med vanligen förekommande harmonier. Ett och annat i fråga om dessa kunde anmärkas. Så i första häftet n:o 1 i tredje takten från slutet synes efter sångens ass i stället för ackompanjemangets paus ett septimackord som öfvergång till tonarten F-dur bättre. I sången »Märk hur vår skugga» (H. 2) tyckes oss i 7:de takten från slutet bättre att septimackordet fått råda i hela takten. I samma häftes sista sång, »Bort allt hvad oro gör» hade väl varit riktigare att halfnoten e fallit ned till d och hela G-dur treklangen (g, h, d,) förmedlat öfvergången till nästa takt. Anmärkningarna äro dock ej af väsentligare art. Titelbladet till häftena prydes af illustration, visande Bellman med luta, sittande i det fria nära Haga slott, som öfver

sjön synes i bakgrunden. Rekommenderande för Bellmanssånger tycks vara, att de äro utgifna af — ett fruntimmer.

Litteratur.

På Barthold Senffs förlag, Leipzig, har utkommit.

Walter Niemann: *Musik und Musiker des 19 Jahrhunderts bis zur Gegenwart in 20 farbigen Tafeln dargestellt.* Detta originella och intressanta verk, en grafisk musikhistoria i tabeller, har följande innehåll: 1 Vorwort (Förord på tyska, spanska, engelska och danska), 2. Erleuterung zum Gebrauch (upplysningar om bruket af tabellerna), 3. Tabellerna. 4. Alphabetisches Namenregister. Tabellerna innefatta: A. *Deutschland.* Tab. 1 Die deutsche Musik des 19 Jahrh., 2 Die Wienerschule, 3 Die romantische Schule, 4 Die deutsche Opera und Spieloper der Romantik. 5 Die norddeutsche vorromantische und romantische Schule. 6 Die neudeutsche neuromantische Schule. 7 Der deutsche Männerchorgesang. B. *Ausland.* Tab. 8 Nationale Schulen in Dänemark und Norwegen, 9 Nationale Schulen in Schweden und Finland, 10 Holland, Spanien, Portugal, 11 England, 12 Italien, 13 Frankreich, 14 Nationale Schulen in Böhmen, Ungarn, Polen, 15 Russland.

Med »Musiker» menas här tonsättare, icke utöfvande musiker. Tabellerna ha för indelningen olika färger, tonsättarnes namn med födelse- och dödsår och deras särskilda musikaliska betydelse (de förnämsta med större stil) angifvas, med pilar hänvisas till den inflytelse en tonsättare rönt af en skola eller förgångare. Så visar på svenska tabellen pilar vid namnet Hallén, dennes inflytande af nytyska skolan och af Berlioz, Norman ansluter sig till Schumann o. s. v. Bokstäfver vid namnen utmärka särskilda instrument eller konstarter, så är L (Lied) = sång, Kl = klaver, V = violin, Opt. = operett, D = opera, musikdrama, O = orgel o. s. v. Vid operakomponisters namn utsättas deras verk och tiden för dessas uppkomst. Så t. ex. vid W. Stenhammar: »Tirfing» 98, »Fest auf Solhaug» 99. Att ingå i ännu närmare redogörelse för bokens innehåll saknas nu utrymme, men vi torde kunna återkomma till den oss särskildt intresserande svenska tabellen.

Finsk Musikrevy, n:o 19, första oktoberhäftet, har utkommit och innehåller: Ur Pacius' brefsamling. Bref till Pacius från Z. Topelius. Meddelade af Otto Andersson. — Felix Draeseke af A. Ingmann. — Harmlösa aforismer, tillegnade teater- och konsertbesökare af Paul Marsop. — Den ungerska folk- och zigenarmusiken, af Andor Cserna. — Kritik. — Arturo Vigna (med porträtt). — Smånotiser.

Zeitschrift der Internationalen Musikgesellschaft har börjat sin 7:de årgång, hvars Heft. 1, oktober 1905, innehåller: Amtlicher Teil: An die Mitglieder der Internat. Musikgesellschaft; Redaktionelle Teil: Hugo Goldschmidt (Berlin): Welche Bedeutung besässe für die Praxis der Gegenwart eine Geschichte der Methode der Gesangkunst? — Rosa Newmarch (London): Rimsky Korsakow. — J. G. Prod'homme (Paris): Note sur deux Librettistes français de Gluck: du Roullet et Moline. — Hugo Riemann (Leipzig): Les »Heirmoi» de Pâques dans l'office grec. — Musikberichte, etc.

Neue Zeitschrift für Musik n:o 41. Innehåller: Dr. Georg Göhler: Felix Draeseke (med porträtt). — Prof. Felix Draeseke: Mein erster längerer Besuch bei Franz Liszt in Weimar (Sommer 1858) — Dr. Arnold Schering: »Christus». Ein Mysterium in einem Vorspiel und drei Oratorien von Felix Draeseke. — Noten am Rande, Neue Musikalien etc. — N:o 42. Innehåll: Dr Julius Korngold: Jacques Offenbach (Anlässlich der 25 Wiederkehr seines Todestages am 5 oktober 1905. — Dr Walter Niemann: Neue Klaviermusik, I. — Noten am Rande, Neue Musikalien, etc.

FÖLJETONG.

Kejsarinnans violinist.

Musikhistorisk novell af H. Klein.

(Forts. fr. nr 14.)

Redan denna afton hade mången hånande blick träffat furst Gregor och det visade sig sedermera att Antonio Lolli blifvit honom en farlig medtäflare i furstinnans gunst. Italienaren var en utmärkt sällskapsmenniska, som sett sig om i världen och besökt många länder. Dagligen måste han ett par timmar underhålla kejsarinnan, spela för henne och berätta om sina lefnadsöden, hvilket han gjorde på ett ganska spirituelt sätt. Redan efter första veckan hade kejsarinnan utnämt honom till hofviolinist och anvisat honom ett rätt betydligt gage såsom sådan. En ny stjärna, hviskades det i societeten, stod i uppgående.

Endast Gregor Orlow log inom sig och lät kejsarinnan hållas; han kände hennes fantastiska lynne och visste att hon alltid skulle återkomma till honom. Från den höga damens närmaste omgifning hade han ock säkra uppgifter, att Katharina aldrig språkat ensam med violinisten; alltid hade några af hennes hofdamer och konstnärens lilla ackompanjatör varit med vid de musikaliska föredragen. Slutligen hade han erhållit en underrättelse, som gjorde honom mycket tillfredsställd och skingrade alla hans farhågor.

Vid början af andra veckan tilldrog sig något mycket öfverraskande. Kejsarinnan, som denna morgon ej kallat violinisten till sig, begaf sig själf till honom, endast åtföljd af en hofdam, som anvisadss att vänta i antichambren.

Konstnären bebodde hos den tyske grefve K . . . en trädgårdspaviljong, en gammal, vacker, men något förfallen byggnad i en stor vildt romantisk park. Kejsarinnan hade icke låtit anmäla sig, och då hon visade sig i den öfvergifna byggnaden, hade en lakej jemnt och nätt tid att skynda in i musikrummet och förkunna Lolli den ära som beskärdes honom.

Violinisten visade sig helt förlägen och förvirrad då den höga damen inträdde i rummet.

»God morgon, min kära Lolli», sade Katharina, i det hon nådigt räckte honom handen till kyssning. Jag ville en gång se hur du hade det. Här är härligt, förtjusande! Det här lilla slottet är ett paradis, och så begrafvet som det är i denna gamla parkens grönska måste det stämma väl öfverens med din konstnärliga och poetiska natur. Jag vore själ f frestad att falla i drömmerier, fast jag just ej har böjelse för sådant. Jag gissar att detta lilla slott en gång tjenat sin egare till att dölja alla slags kärleksäfventyr. Tror du inte det också, min musikant?»

»Väl möjligt, ers majestät. Men tillåt mig först få betyga min stora tacksamhet för den höga ära, som i dag . . .»

Konstnären hade hunnit så långt i sitt tal, då ett lätt buller förmärktes bakom den höga skärm, som till hälften dolde kaminen.

»Hvad är det?» frågade kejsarinnan.

»Åh ingenting, ers majestät . . . I denna vackra gamla och intressanta byggnad äro råttor icke sällsynta . . . Ständigt får man höra prasslet af dem . . .»

»Råttor! . . . Antonio, vet du hvad du säger? Det kunde förmå mig att taga till flykten —»

»Åh, ers majestät!»

Jag är visserligen kejsarinna men också en kvinna. Och alla kvinnor äro rädda för råttor. Till all lycka är jag van vid dem. I Peterhof fins det legioner med råttor och jag har haft tillfälle att bli förtrogen med dem. Under det min gemål firade sina fester i St. Petersburg, kunde jag i min öfvergifvenhet timtals betrakta de små mössen, som hoppade och kilade fram på golfvet . . . En förströelse så god som någon annan! Nu är sådant förbi! . . . Men se här, Antonio, hvad jag har med mig åt dig: en stråke, som jag sjelf har snidat åt dig —

äfven sådana konstmässiga sniderier lärde jag mig förfärdiga i Peterhof — jag hade då tillfälle att tänka på allehanda saker under det fingrarne helt mekaniskt förde det hvassa stålet.»

»Hur skall jag kunna tacka ers majestät för så mycken godhet!»

»Och nu, läs de ord som jag sjelf skurit på stråken!»

»Denna stråke, snidad af Katharinas hand, är bestämd för den oförliknelige Lolli». — »O, ers majestät! —»

Ett starkt buller bakom skärmen afbröt hans tal.

»Ah!» utropade kejsarinnan. »Det här tycks dock ej vara någon råtta!»

Och innan konstnären kunde hindra det, hade kejsarinnan fattat tag i skärmen och skjutit den åt sidan.

Ett lätt skri hördes och till kejsarinnans fötter störtade en kvinlig varelse.

»Förlåtelse, ers majestät!»

»Beppo!» utropade kejsarinnan öfverraskad.

»Beppo, den lille ackompanjatören! Detta är då en ganska storvuxen råtta, min käre Antonio!... Att jag inte tänkt häråt! Du för alltså din italienska älskarinna med dig i manskläder?»

Konstnären sänkte hufvudet.

»Det är min hustru, ers majestät.»

»Din hustru, ack!» ... Och hvartill denna maskerad, säg ut!»

»Förlåt, ers majestät! ... Men för min hustrus skull måste jag lemna Stuttgart. En hög kavaljer vid hofvet eftertraktade henne. Jag lemnade allt i sticket och flydde från furstens hof, hvilken dock visat mig mycken nåd. Och blifven vis af skadan beslöt jag att dölja min hustru i karlkläder. En stackars violinist, han må spela aldrig så vackert, stå aldrig så väl i sin furstes gunst, kommer ingen väg mot de stores makt, om en kvinna faller dem i tycke —»

»Du älskar således din hustru mycket, Antonio?»

»Ack, vi hålla hvarann så kära, ers majestät», snyftade den lilla frun, som alltjemt låg för kejsarinnans fötter.

Låg det nu i orden, eller i den ton hvarmed de uttalades, alltnog det var i det naiva utbrottet af ömhet något som trängde till hjärtat hos kejsarinnan.

»Hjelp då din hustru upp från golfvet, Antonio!» sade hon mildt.

»Icke förr, ers majestät, än vi få förlåtelse för vårt bedrägeri!»

»Jag förstår er och förtörnas ej deröfver. Din lilla hustru må gerna för mig få vara Beppo för andra om du finner det klokast. Äfven våra unga herrar i Ryssland kunna missbruka sin makt, om ett vackert nytt ansikte dyker upp för dem.»

Den lilla frun reste sig upp och kysste gråtande handen som kejsarinnan räckte henne.

»Och jag förblifver eder nådigt bevågen. Behåll stråken, Antonio, och i morgon väntar jag dig med Beppo till den vanliga konserttimmen.»

»Kejsarinnan nickade nådigt till paret och lemnade derpå rummet.

* * *

Vid aftonfesten i Vinterpalatset stod furst Gregor Orlow vid kejsarinnans sida.

»Jag har hört, Gregor», sade kejsarinnan, att sångerskan Milanelli på aftonen för din fest alls icke var sjuk. Hon lät säga dig att hon alldeles förgätit, att hon skulle sjunga för kejsarinnan. Åtminstone berättade så din broder Alexei under rusets inflytelse för en hop officerare. Är det sant?»

»Jag har grymt bestraffat henne derför, ers majestät.»

»Hur då? Jag är nyfiken att höra det.»

»Jag lät säga henne att jag till hennes ära skulle föranstalta en stor fest. Det skulle vara i går. Hon uppträdde i stor toalett, belastad med smycken, i mitt palats. Der var alldeles öde. En tjenare förde in henne i ett dåligt uppvärmdt, dåligt belyst rum och lät henne vänta der. Efter en halftimme lät jag säga henne att jag alldeles glömt att jag skulle ställa till en bankett för henne och farit till hofvet. Hon aflägsnade sig ursinnig och lemnade St. Petersburg samma afton.»

»Hon är sålunda borta?»

»Och skall inte återvända.»

»Hm! jag är skyldig dig en ersättning derför — ty jag hade mina misstankar. Var du icke litet svartsjuk på Lolli?»

»Som en tiger, Katharina.»

Så vet då att det var utan grund. Han är gift, hans hustru är den lille Beppo, som egentligen heter Stella, och denna Stella älskar han afgudiskt.»

»Hur kan man finna sin fröjd i ljuset af en liten stjärna, när man ser solen!» sade fursten smickrande.

Kejsarinnan log med uttrycksfull blick.

»Jag hoppas att du för framtiden skall hålla dig till den, Gregor», sade hon — —.

Brefkort från Rom.

Författaren till »Sommarbrefvet» i Sv. M. T. n:o 12 har bedt att till detta såsom ett P. S. få bifoga nedanstående, förut i ett förkommet brefkort sändt, meddelande.

Ehuru af halft privat natur, må omnämnas den välgörenhetsföreställning, hvilken mot slutet af maj under grefvinnan Emilia Frankenstein-Soderinis auspicier egde rum i härvarande Grand Hôtels rikt och konstnärligt inredda festsalong. Föreställningen är värd en »mention honorable» såväl på grund af det ypperliga programmet som det i musikaliskt hänseende verkligen artistiska utförandet. Det förra upptog ett nästan bortglömdt, klassiskt mästerverk på den italienska operabuffans område Cimarosos »dramma goicoso» *Giannina e Bernardone*, trots sin ålder — öfver hundra år — ett alltjemt friskt och intagande verk genom sitt naiva behag samt sin melodiska musik. Huru väl än de resp. rollinnehafvarne sjöngo sina partier, verkade det hela nästan barnspektakel, i det att de på scenen läto representera sig af — marionetter i något mindre än naturlig storlek. Ett originelt och lyckligt arrangement var deremot placeringen bakom densamma af den lilla, af en brorson till den illustre baritonisten Cotogni ledda orkestern.

Anteros.

Från scenen och konsertsalen.

Kgl. teatern.

Okt 4. Gounod: *Romeo och Julia* (Julia: fru Sigrid Arnoldson, gäst; Capulet: hr Vallgren; Pater Lorenzo: hr Svedelius, deb.).
6. Puccini: *Tosca.*
7. Thomas: *Mignon* (Mignon: fru S. Arnoldson)
8. Rossini: *Wilhelm Tell.*
10, 13. Tschaikowsky: *Eugen Onegin* (Tatjana: fru S. Arnoldson).
11. W. Stenhammar: *Gillet på Solhaug* (Margit, Signe: fruar Jungstedt, Lindberg; Bengt Gauteson, Gudmund Alfson, Knut Gäsling, Erik till Hägge, konungens sändebud: hrr Söderman, Nyblom, Hageman, Mandahl, Vallgren).
12. Mascagni: *På Sicilien;* Leoncavallo: *Pajazzo* (Nedda: frk. Kolmodin, deb.).
14. Adam: *Konung för en dag.*
15. Verdi: *Aida.*
16. Gounod: *Faust* (Margareta: fru Sigr. Arnoldson).

Dramatiska teatern.

Okt. 8. Matiné af fru Anna Norrie: I. Konsertafdelning. II. *Den lille abbén*, monolog af Boccage och Liorat. Musik af Grisart.

Östermalmsteatern.

5, 16. J. Offenbach: *Orpheus i underjorden*, Buffa-operett i 4 akter af H. Cremieux, öfvers. af E. Wallmark. (Allmänna opinionen, Eurydice, Juno, Venus, Cupido, Diana, Minerva: Frk. Falk, fruar Meissner, Grönberg-Rove, Ringvall, frkn. Berentz, R. Grünberg, fru Rothgardt; Orpheus, Pluto, Jupiter, Mars, Vulcanus, Mercurius, John Styx: hrr Lund, Svensson, Ringvall, Engdahl, Sernquist, Ullman, O. Bergström).

Musikaliska Akademien.

Okt. 5. Konsert af violinisten Sven Kjellström och pianisten Alfred Roth.

Vetenskapsakademien.

Okt. 10. Afskedskonsert af hrr Sven Kjellström och Alfred Roth.

——

Fru Sigrid Arnoldsons gästspel, som började med Violetta i »Den vilseförda»,

fortsattes vidare med Julia och Mignon samt afslutades med Margareta i »Faust». Dessförinnan uppträdde hon för första gången här såsom Tatjana i »Eugen Onegin», en roll af annan natur än de fransk-italienska, som utgöra hennes specialitet och vanliga triumfroller. Äfven som Tatjana vann hon stor framgång genom sin behagliga framställning och särskildt genom dramatiskt verksamt spel. Hennes konstnärliga sång ger hennes framställning alltid högt värde, äfven om en och annan gång den utmärkta koloraturen blir sväfvande i intonationen såsom t. ex. i Julias valsaria. Salongen var, de kvällar hon uppträdde, väl besatt, och vår diva mottog rik hyllning af applåder, inropningar och blomsterskörd. I »Romeo och Julia» debuterade hr Svedelius som pater Lorenzo med den framgång, som betingades af hans mäktiga, om än icke så mjuka, basstämma. Ny var i Capulets roll hr Vallgren, till rösten en värdig efterträdare af Lundqvist. Operan har nu återupptagit Puccinis »Tosca» med förra rollbesättningen samt Stenhammars »Gillet på Solhaug», troligen medan ledning af operans samtidiga uppförande i Berlin. I denna opera sjöng hr Hageman första gången Knut Gäslings parti, som genom textutalet blef något oklart. I »Pajazzo» har frök. Kolmodin gjort en 2:a debut, ehuru ej mera framstående till röst eller framställning. Vi få efter en tredje debutroll närmare yttra oss om sångerskans kvalifikationer för operafacket.

Våra dramatiska teatrar ha denna tid bjudit på litet musik, Svenska teatern med »Bröllopet på Ulfåsa» som söndagsmatiné, Dramatiska teatern med en sådan matiné af fru Anna Norrie, hvars program upptog tre sånger ur »Gadens Digte» af Edv. Söderberg, musik af Ch. Kjerulf, Pastoral, öfv. o arr. af Bj. Halldén, 3 gamla sånger af Brunette, Albanese och Monsigny samt monologen, »Den lille abbén» med något musik af Grisart. Den populära sångerskan hade naturligtvis att fägna sig åt lifligt bifall af talrik publik.

Östermalmsteatern har med anledning af Offenbachs för 25 år sedan, d. 5 okt, inträffade frånfälle upptagit hans »Orfeus i underjorden» med en lysande uppsättning. Utförandet var på alla händer berömligt, särskildt gäller detta fru Meissner, frkn. Berentz, Falk och Grünberg samt hrr Ringvall, Ullman och Bergström i ofvan anförda partier. Åtskilliga lokala anspelningar och moderna vändningar i texten tyckes oss verka störande om ock muntrande på en del af publiken.

Konsertsäsongen har börjat med de svenska konstnärernas, violinisten Sven Kjellströms och pianisten Alfred Roths konsert i Musikaliska akademien. Den förre är, som bekant, bosatt i Paris, der anställd i Colonnes konsertorkester, den senare i London, men båda ha under sommaren gästat hemlandet. Programmet upptog först Beethovens C-moll-sonat för violin och piano, talangfullt utförd å båda sidor, om än violinen till en början föreföll något reserverad. I Tartinis »Le Trille de diable» visade sedan hr K. en både kraftig och skönt sångbar ton jemte artistiskt utbildad teknik. I Beethovens »Rondo à Capriccio, (op. 129, »Die Wuth über den verlorenen Groschen») ådagalade hr Roth mycken teknisk färdighet och klarhet i föredraget. Con amore spelades till slut Cesar Francks sonat, en intressant och i många delar vacker komposition. Samma sonat spelades på begäran sedan på den afskedskonsert, som af hrr K. och R gafs i Vetenskapsakademien. Denna inleddes med en sonat för violin och piano af vår bekanta tonsättarinna fröken Helène Munktell, som förut fått densamma utförd på Société national de Musique i Paris, hvilket kan betraktas som en utmärkelse. Sonaten visar också grundliga studier och makt öfver formen, som mycket sluter sig till den i Cesar Francks spår gående nyfranska skolan. I sonatens första sats framträder ett motiv af svensk folkton. Det melodiska elementet är för öfrigt icke så utpräglad i detta arbete, hvilket, såsom rätt komplicerad, torde böra både längre inöfvas och mer än en gång höras för att rätt kunna framträda till sin fördel. I sina för öfrigt gifna solonummer visade sig våra svenska artister mycket framstående, hr K. med Preludium och fuga, G-moll, af Bach, »Ave Maria», af Schubert-Wilhelmj samt »Zephir» af Hubay; hr R. med E-dur-sonat af Scarlatti samt Chopins Fiss-dur-Nocturne och Ass-dur-Polonaise. Rikligt bifall egnades konsertgifvarne af den nästan fullsatta solongen.

Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten.

Kgl. teatern. Wagners »Siegfried» kommer möjligen att få sin premiär under denna månad, och textinnehållet till densamma har derför i detta nummer införts. Bizets »Carmen» får man i dagarne upp med ny, förbättrad uppsättning och balett i sista akten. Några mindre roller få ny besättning. Utom de förut nämnda operorna »Hans Heiling» och »Så tuktas en argbigga» instuderas äfven Beethovens »Fidelio».

Fru Sigrid Arnoldson lär komma att efter slutadt gästspel på Kgl. teatern företaga en konsertturné i landsorten.

Konsertföreningens abonnemangskonserter. Dagarna för konserterna under innevarande musiksäsong, föreningens fjärde arbetsår, äro nu sålunda fastställda: de 4 orkesterkonserterna tisdagarna 24 oktober 28 november, 6 februari och 20 mars; de 4 kammarmusikkonserterna den 30 oktober, 12 december, 9 januari och 27 mars. Abonnemangsteckningen fortgår tillsvidare i Abr. Lundquists hofmusikhandel och hos föreningens kassaförvaltare. Tecknade abonnemangsbiljetter utlösas d. 21 okt. kl. 9—4 i Konstnärsklubbens lokal n:o 1 Smålandsgatan.

Programmet till första konserten 24 okt. har förut nämnts, men i stället för »Divertimento»-musiken gifves Romans och Rondo för 12 blåsinstrument och kontrabas Solister blifva fru C. Östberg och hr W. Stenhammar.

Musiksällskapen. »Musikföreningen», som i dagarne kallats till sammanträde, kommer antagligen att såsom förut och under samma ledning fortsätta sin, förra säsongen afbrutna, verksamhet. »Nya Filharmoniska sällskapet» har redan börjat sina öfningar. Till dess två abonnementskonserter kan anteckningen af abonnement till ett pris af 10, 8 och 6 kr. ske i Abr. Lundquists musikhandel Malmtorgsgatan 8 eller Hamngatan 12, 2 tr.

Sällskapet för svenska kvartettsångens befrämjande inbjuder svenska tonsättare till sin sedvanliga pristäflan för manskvartetter. Prisen äro 1,000, 200 och 100 kr. Såsom prisdomare fungera förste hofkapellmästaren Conrad Nordqvist, kompositörerna Hugo Alfvén och Wilh. Stenhammar. Täflingskompositionerna skola före den 1 december insändas till Carl Johnns musikhandel, Järntorget 78, Stockholm, och skola vara försedda med motto, däraf afskrift skall finnas å ett medföljande förseglad kuvert, innehållande kompositörens namn och adress. (Se vidare annonsen å sista sidan.)

Institut-konserter. Borgarskolans första musikafton under säsongen egde rum d. 11 okt., då det gafs en »Svensk musikafton med nummer af Berwald, Hallström, Söderman m. fl. Medverkande voro frk. Valb. Svärdström, hr Carl Carlander och d:r Karl Valentin, som fortfarande fungerar såsom ledare af dessa musiktillställningar och äfven ackompanjatör.

Arbetareinstitutet började sina söndagssoaréer i september. Hr Tor Aulin fortfar att anordna dessa musikaftnars program. Fröken Märtha Ohlson biträder, liksom under flere föregående år, som pianist.

Kvartettsångarförbundet sammanträdde d. 6 okt., hvarvid styrelseval företogs. Till ordf. utsågs hr Fr. Telenius, vice ordf. hr Adolf Hahn, sekreterare hr Gust. Hultberg, kassör hr Hugo Sundin och till sångdirigent hr John Ullstedt.

25-års-jubileum som scenisk konstnär firade hr Axel Ringvall d. 3 okt.,

då han uppträdde i »Surcouf» på Östermalmsteatern. Den omtyckte komikern blef vid detta tillfälle rikt hyllad af publiken och begåfvad med flere lagerkransar och blomstergärder.

Kristina Nilsson, grefvinnan de Casa Miranda, har äfven i höst besökt hemlandet och hufvudstaden. Af den berömda sångerskan eger nu operans porträttgalleri ett oljefärgsporträtt, som i början af året skänkts af konstverkets skapare, artisten Bernhard Österman.

Prager-stråkkvartetten, bestående af hrr Herold, Broz, Vavra och Skvor, gifver tvänne konserter å Vetenskapsakademiens hörsal den 1 och 3 nov. I flera af kontinentens städer har kvartetten erhållit lcford för sina prestationer.

Sven Scholander har på senaste tiden företagit en turné i den danska landsorten, med vanlig framgång. Ifrån Danmark fortsätter han konsertturnéen till Schweiz, och derifrån går färden genom Ryssland och England, der han förbereder en stor turné.

Knut Nyblom, som från och med nov. månad återinträder i teaterverksamhet i Stockholm, företog den 15 dennes en afskedsturné genom mellersta och södra Sverige, börjande med en populär visafton vid luta i Göteborgs nya konserthus.

Helsingborg. Anton Salmsons operettsällskap uppförde den 3 okt. härstädes »Trollkarlen vid Nilen». Föreställningen, som samlat fullt hus, öfvervars af prins Gustaf Adolf och prinsessan Margaretha. Rampen och den furstliga logen voro vackert dekorerade. Direktör Salmson blef lifligt hyllad i Kibatschis roll.

Karlskrona teater firade den 2 okt. sitt 25-års-jubileum med en festföreställning af Axel Lindblads operasällskap med »Boccaccio» på programmet.

Från våra grannland.

Helsingfors. Okt 1—12. På Finska nationalteatern afslutades »Tosca» föreställningarna d. 4 okt. Af pjeser med musik ha der sedan endast uppförts »Tukkijoella». Svenska teatern har haft dramatiskt program. På Folkteatern började från 3 okt. uppförandet af »Solstrålen», komedioperett i 3 akter af A. Landesberg och L. Stern med musik af H. Reinhardt. Ett par konserter ha gifvits af tvänne sångerskor, d. 7 af frk. Agnes Poschner efter gjorda sångstudier i Paris och frk. Anna Behse. D. 8 gaf Filharmoniska sällskapet sin första Folkkonsert i Brandkårshuset och dagen derpå hade Helsingfors' Musikinstitut sin första »musikafton» under denna säsong. Programmet upptog 1. Violinsonat n:o 2. af Busoni; 2 Arier af Pergolese, A. Scarlatti och d'Astorga, sjungna af hr Gandolfi, 3. Trio sinfonico af Enrico Bossi. Från första oktober började de »Populära konserterna» i societetshuset, fortfarande under Robert Kajanus' ledning. Inträdespriset till dessa, som gifvas några gånger i veckan, är vanligen 1 mark. Första konserten (till 2 mk.) hade uteslutande finskt program.

Kristiania. Okt. 1—14. Teatrarna här ha denna tid haft dramatiska pjeser att bjuda. Konserter ha gifvits d. 9 af sångerskan Marta Sandal, med hr Ogman Grønn som ackompanjatör, och pianisten Dagmar Walle-Hansen, som bekant till börden norska men bosatt i Wien. Fru M. Sandals program upptog Elisabeths inträdesaria ur »Tannhäuser», Air des adieux ur Tschaikowskys »Jeanne d'Arc» samt sånger af Sigurd Lie, Sinding och Neupert. Af frk. Walle-Hansens pianonummer må nämnas orgelpreludium och fuga af Bach-Liszt; Beethoven: Sonat op. 27, n:o 2; Chopin: Sonat op. 35, B-moll; Liszt: Rhapsodie hongroise n:o 8, stycken af hennes lärare Leschetitzki, Rubinstein m. fl.

Köpenhamn. Okt. 1—13. På kgl. teatern började hr Herold d. 4 gästspel med Canio i »Pajazzo» och har sedan äfven sjungit Romeo. Fru Järnefelt har under sitt framgångsrika gästspel här sjungit Senta i »Holländaren» och Elsa i »Lohengrin». Teatern har för öfrigt af pjeser med musik under denna tid uppfört »Lohengrin», »Figaros bröllop», »Norma» och »Djamileh» samt veaudevillen »Aprilnarrerne» samt baletterna »Napoli» och »Brudefærden i Hardanger», den sistnämnda för 150:de gången den 10 okt. Från denna dag har Casino-teatern återupptagit »Orfeus i underverden». Fredriksbergs-teatern har fortfarande bjudit på »Flagermusen» och »Madame Sherry».

D. 2 okt konserterade här Bremer Lehrer Gesangverein under prof. K. Panzners direktion och med pianisten Télémacho Lambrino som solist. Programmet upptog körsånger af Beethoven, Schubert, Schumann, Rietz, Buck, Fr. Hegar samt gamla tyska folkvisor och ritornellor. Hr L. utförde pianonummer af Chopin och Paganini-Liszt samt Schumanns Etudes symphoniques. Violinvirtuosen Willy Burmester gaf med biträde af pianisten hr Schmid-Radekow konsert d. 5 och sedan en »populär afskedskonsert» d. 13. Privat kammermusikforening (Ser. B.) konserterade d. 6 okt., hvarvid utfördes: Brahms: Pianotrio C-dur, sånger, och kvartett, F-dur, af Beethoven.

Från andra land.

Hamburg. Siegfried Wagners nya opera »Bruder Lustig», upplefde d. 13 d:s sin premiär på Stadt-Theater i Hamburg. En fulltalig och lysande publik, hvaribland naturligtvis fru Cosima Wagner befann sig, hade samlats till det med ganska stor spänning motsedda uppförandet. Bifallet efter sista akten var lifligt men uppblandades med kraftiga hyssjningar, och kompositören framkallades ett par gånger. Kritiken förhöll sig följande dag rätt kylig gentemot den *store* Wagners sons verk, men tillerkänner det dock vissa förtjenster, framför allt i tekniskt hänseende. Texten utgör en fantastisk blandning, halft sagospel och halft historiskt drama, ifrån tionde århundradet. Hufvudrollernas uppbärare skördade ganska måttligt erkännande, och ensemblen kunde gått bättre.

Lady Hallé väntas i slutet af denna månad till Köpenhamn för att konsertera. Den berömda artisten är åtföljd och assisterad af en ungersk pianist Ernst von Dohnanyi, en ännu helt ung men redan ryktbar konstnär, som förra våren besökte Köpenhamn och då vann erkännande för att vara af främsta rang.

Lola Artôt de Padilla till Berlinoperan. Fröken Artôt de Padilla, som under en längre tid konserterat i Norges städer i sällskap med pianisten Backer-Grøndahl, lär i dagarna resa till Berlin för att börja ett par månaders gästspel vid därvarande Opera.

Caruso, Italiens nu lefvande förnämste tenor, skulle den 10 oktober sjunga på en välgörenhetskonsert i Trocadero i Paris. Han öfvar en så stor dragningskraft på publiken, att redan långt innan programmet offentliggjorts, en kolossal förfrågan om biljetter till konserten inkom.

Ett praktverk om Richard Wagner af enastående värde och betydelse har i år skådat dagens ljus i England. En rik engelsk dam, miss Mary Bunell, har nämligen offrat en förmögenhet på 60,000 riksmark för att åstadkomma en på originalkällor byggd biografi öfver den store kompositören. Miss Bunell arbetade med outtröttlig flit på att sammanbringa materialet ända till sin död, som inträffade 1898, hvarpå arbetet öfvertogs af hennes dotter. Som ett kuriosum må påpekas, att arbetet i fråga icke är tryckt med vanliga stilar, utan har texten blifvit skrifven af konstnärer på kopparplåtar, till ett antal af 250, mätande 0,4 kvadratmeter. Sedan 100 exemplar framställts förstördes plåtarna. Boken utdelas endast som gåfva till några få utvalda.

Dilettanten: Jag hör att ni är en framstående musikkännare, hr professor!

Professorn: Ja, men låt för all del inte störa er af det! Spela på ni bara!

Svensk Musiktidning.

Nordiskt Musikblad. — **25:te** årgången. — *För hvarje musikaliskt hem, utgifves 1905 efter samma plan som förut, innehållande* ***populär läsning i Musikaliska ämnen, porträtter*** *med* ***biografier*** *etc. Tidningen utkommer två gånger i månaden (utom juli—aug.). Pris* ***5 kronor*** *pr år, lösnummer 25 öre. Prenumeration sker här å* ***Expeditionen, Kammakaregatan 6, 1 tr. öfv. gården,*** *i* ***bok- och musikhandeln,*** *å posten och tidningskontor.* ***I landsorten*** *bäst å* ***posten.***

Obs.! *Nyttan af en musiktidning för musikbildningen i hemmet torde ej kunna bestridas. Framför dagliga tidningar eger en sådan fördelen att den förvaras och bildar, så att säga, en musikhistorisk uppslagsbok. Rätta platsen för utgifvandet af en musiktidning är hufvudstaden, där musiklifvet är högst och rikast utveckladt. Svensk Musiktidning meddelar ock en kontinuerlig redogörelse för musiklifvet i vår hufvudstad, i landsorten samt i Norges, Finlands och Danmarks hufvudstäder, biografier med fina porträtt, instruktiva artiklar, följetonger m. m.*

OBS. Porträtter med biografier i ***N:o 1: Adolf Lindgren. — Fr. Wult von Steijern. — Georges Beer; N:o 2: Wilh. Kienzl. — Mischa Elman; N:o 3: Ellen Beck — Agga Fritsche; N:o 4: Christian Sinding; N:o 5: Märta Ohlson. — Valborg Svärdström*** (som Jolantha); ***N:o 6: Hugo Alvén, — Lola Artôt de Padilla; N:o 7: Manuel Garcia. — Joseph Czapek; N:o 8: H. C. Andersen. — Helge Nissen; — N:o 9: Bruno Aspelin; — N:o 10: Henry Wood — Clara Hultgren; — N:o 11: Josef Dente; — N:o 12: Gustave Thalberg; — N:o 13: Francesco Tamagno; — N:o 14: Sigrid Arnoldson.***

Å Svensk Musiktidnings Expedition, Kammakaregatan 6, samt i bok- och musikhandeln finnes till salu

MELODISKA MINNESBLAD

4 Pianostycken — *Barcarole, Mazurka, Canzonetta, Nenia* — af Frans J. Huss. Pris 1 kr.

OBS. OBS.

Musik-lärare

och

-lärarinnor

kunna annonsera **billigt** i

SVENSK MUSIKTIDNING.

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen. Mottagning kl. 9—10 f. m. och 3—4 e. m. Tel. Brunkeberg 14 97.

Kammakaregatan 6, 1 tr. öfv. gården.

Frans J. Huss.

OBS. Äldre årgångar

af denna tidning, med eller utan musikbilaga, erhållas till nedsatt pris endast kontant å expeditionen.

J. G. MALMSJÖ, PIANOFABRIK

Kongl. Hofleverantör

GÖTEBORG

Etablerad 1843

Begagnade instrument tagas i utbyte. Bekväma afbetalningsvilkor.

Den *enda* svenska Pianofabrik, som vid mångfaldiga täflingar *alltid* erhållit *högsta* priset.

Talrika intyg från framstående musici och konstnärer.

GULDMEDALJ »för utmärkta flyglar och pianinos»

Göteborg 1891 Malmö 1896 Stockholm 1897

ensam bland svenska pianofabriker. Inalles *21 första pris*

Festmarsch

för piano af

Gustaf Hägg.

Denna vackra och ståtliga marsch finnes nu att tillgå i godtköpsupplaga à

50 öre.

Svensk Musiktidnings förlag.

Ludwig van Beethoven,

vackert porträtt å kartong, finnes i bok- och musikhandeln à **50 öre.**

Svensk Musiktidnings Expedition.

Sällskapet för svenska kvartettsångens befrämjande

inbjuder härmed Svenska tonsättare till täflan om pris för flerstämmiga kompositioner för mansröster.

Kompositionerna skola vara skrifna till svensk text efter fritt val och utan accompagnement, förbehållande sig sällskapet ägande- och förlagsrätt till de arbeten, som blifva prisbelönade. Vid bedömandet af de insända kompositionerna tages hänsyn till sångbar melodi och lättflytande stämföring samt kompositionernas lämplighet för vanligt röstomfång.

Täflingsprisen äro tre, nämligen:

1 Första pris à 1,000 kronor,
1 Andra pris à 200 kronor samt
I Tredje pris à 100 kronnr

och äger Styrelsen, på prisnämndens förslag, rätt att, om första eller andra prisen ej komma till utdelning, utdela flera tredje pris.

Icke prisbelönad men lämplig komposition, kan efter öfverenskommelse inköpas till kvartettsamlingen.

Såsom prisdomare fungera, enligt benäget åtagande, Herrar Förste Hofkapellmästaren Conrad Nordqvist, Kompositörerna Hugo Alfvén och Wilh. Stenhammar.

Kompositionerna skola före den 1 December innevarande år insändas till Carl Johnns Musikhandel. Järntorget N:r 78, Stockholm 2; och skola kompositionerna vara försedda med tydligt skrifvet motto, däraf afskrift skall finnas å ett medföljande förseglad kuvert, innehållande kompositörens namn och fullständiga adress.

Rätt förbehålles att vid tillämnadt inköp bryta den till kompositionen hörande namnsedeln.

Stockholm i Juni 1905.

(S. T. A. 159 162) **Styrelsen.**

J. LUDV. OHLSSON

STOCKHOLM

Hamngatan 18 B.

Flyglar, Pianinos och **Orgelharmonier** af de bästa *svenska* och *utländska fabriker* i **största** lager till **billigaste** priser under fullkomligt ansvar för instrumentens bestånd.

Obs.! **Hufvuddepôt** för **Blüthners** och **Rönischs** världsberömda Flyglar och Pianinos.

Eleganta Permar

till ***Svensk Musiktidning*** finnas till salu uti flera färger. Pris kr. 1,50, hos A. F. Högbergs bokbinderi, Davidbagares gata N:o 22—24.

INNEHÅLL:

Arthur Hartmann och Ernesto Consolo (med porträtter). — »Siegfried». Musikdrama af Richard Wagner. Textinnehåll. — Musikpressen. — Litteratur. — Följetong: Kejsarinnans violinist. Musikhistorisk novell af H. Klein (forts. och slut fr. n:r 14). — Brefkort från Rom af Anteros. — Från scenen och konsertsalen. — Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten, från våra grannland och andra land. — Annonser.

G. C. Gustafsons Boktryckeri, Stockholm, 1905.